

DESIRE®

A romantic couple is shown in a close embrace on a bed. The man, shirtless, is leaning over the woman, who is wearing a dark, sparkly dress. They are looking at each other with affection. The background features a patterned pillow and a shimmering pillow. The overall mood is intimate and sensual.

Yvonne Lindsayová
Vášeň a zločin

 HARLEQUIN®
TM

YVONNE LINDSAYOVÁ

VÁŠEŇ A ZLOČIN

PŘEKLAD

PETR KOVÁCS

Milá čtenářko,

máme tu květen, nejkrásnější měsíc roku, kdy se snad ani nejde mračit a kabonit, protože příroda je v plném rozpuku a my z jejích životadárných zdrojů můžeme čerpat optimismus.

I já chci svými příběhy k té krásné jarní atmosféře přispět. V povídkách tohoto měsíce jsou všichni moji hrdinové postaveni do určitého morálního dilematu. Zpočátku něco předstírají, nejsou zrovna upřímní, ale s vyvíjejícím se a prohlubujícím se vztahem nalézají cestu nejen ke svému protějšku, ale i ke svým vlastním vnitřním hodnotám. A tak můžeme společně s nimi znovu přitakat tomu, že láska je nejmocnější silou ve vesmíru, silou, která nás i ty druhé proměňuje a zachraňuje a dává našemu životu smysl.

S láskou

Váš Harlequin

Yvonne Lindsayová

VÁŠEŇ A ZLOČIN

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Tangled with a Texan

První vydání:
Harlequin Books, 2019

Překlad:
Petr Kovács

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2019 by Harlequin Books S.A.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-6564-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-6565-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-6566-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Jako by nestačilo, že má i se svým týmem práce až nad hlavu, musí všeho nechat a vyrazit až kamsi do Royalu. Zoe Warrenová byla detektivem houstonské policie, a především skrz naskrz městská holka. Představa kovbojů a nekonečných pastvin s obrovskými stády dobytka jí vůbec nic neříkala. Už teď měla pocit, že jí po celém těle naskakuje vyrážka. Na druhou stranu připouštěla, že odjet do pět set kilometrů vzdáleného zapadákov je přece jenom lákavější představa než další rande naslepo, které pro ni ve své neutuchající snaze jí pomoci, aby se konečně usadila, zařídili její čtyři bratři a rodiče. Ona sama po ničem takovém netoužila. Proč také? Tvrdě dřela, aby si své místo v řadách detektivů houstonské kriminální policie zasloužila a její kariéra stoupala příkře vzhůru. Koneckonců, je již třetí generací policistů v rodině, a něco takového s sebou nutně nese nejen závazek, ale také spoustu snů a ambicí, kterých měla opravdu hodně. A skutečnost, že je ve třiceti stále svobodná a nezadaná, jí těžkou hlavu rozhodně nedělala.

Jistě, jednou, až nadejde ten správný čas, se možná ráda podvolí osudu a přidá ke všem svým synovcům a neteřím, o které se její bratři tak pilně snažili, i pár svých vlastních genů. Ten čas však ještě nenašel. Zatím pro ni byla stále na prvním místě práce,

zatímco na případnou rodinu pohlížela jako na hodně vzdálenou budoucnost.

Otevřená krajina všude kolem nepostrádala podmanivou krásu, kterou dokázala ocenit, i když její srdce jednoznačně patřilo městu. Svírala v ruce volant a sledovala okolí, ale v duchu jako vždy pracovala. Byla vrchní vyšetřovatelkou v případě vraždy, jejíž vyšetřování ji přivedlo až sem. Čím hlouběji se do pátrání nořila a čím více toho o zavražděném Vincentu Hammovi zjišťovala, tím silnější byl její pocit, že o něm vlastně vůbec nic neví. Vincent Hamm se postupně stal její posedlostí. Umanula si, že odkryje každé tajemství, které ho obklopovalo. Cesta do Royalu jí poskytla příležitost si celý případ pořádně promyslet, aniž by přitom musela čelit každodenním stresům policejní stanice.

Nic z toho, co až dosud zjistila, jí nedávalo smysl. Počinaje oběti, která se nejprve jednoduše vypařila a nevrátila do práce. Když potom hladina záplavové vody poklesla, našli Vincenta Hamma na staveništi Rančerského klubu v Royalu mrtvého, navíc se zcela znetvořenou tváří. Ať už ho zabil kdokoli, dal si set-sakramentsky záležet, aby oběť nebylo možné vizuálně identifikovat, na čemž se samozřejmě podepsal i pobyt ve vodě.

Zoe se napila z malé plastové láhve s jemně perlivou vodou a s nelibostí konstatovala, že je prázdná. Do cíle cesty už to naštěstí nemá daleko, a jakmile dorazí do městečka, staví se v nejbližším obchodě. Ještě předtím by se ale měla, už jen z profesionální zdvořilosti, stavět v kanceláři místního šerifa a dát mu vědět, že je zde. Šerif Nathan Battle ji navštívil v Houstonu, aby ji seznámil s detaily a ujistil ji svou maximální podporou. Oběť vraždy byla synem jeho dávného kamaráda, takže očekávala, že se bude pokoušet do vyšetřování zasahovat, ale držel se stranou, i když jí dal jasně najevo, že je pevně odhodlaný

dostat se až na kořen záhady a odhalit, kdo syna jeho kamaráda zavraždil. Každopádně platilo, že tady v Royalu jí mohl poskytnout nedocenitelnou pomoc. Nakonec, po dlouhé rozmluvě, usoudila, že mu může věřit. Dokonce se jí i líbil. Hrál podle pravidel a podle všeho dobře věděl, o čem mluví. Jeho rozhodnost jí imponovala a šerif si získal její důvěru.

Zhruba o deset minut později ji navigace v mobilním telefonu, bez níž byla ztracená, protože na rozdíl od svých bratrů rozhodně nepodědila tátův orientační smysl, dovedla až před policejní stanici. Za další tři minuty už opět seděla v autě. Šerif byl venku na výjezdu, a tak mu alespoň zanechala zprávu a požádala ho, aby se jí ozval, jakmile se vrátí.

Zadala do GPS novou adresu a zamířila k hotelu na druhém konci městečka, který si již předem vyhlédla a zamluvila. K vybalení jí stačila necelá čtvrt hodina, pak zavolala do Houstonu a vyžádala si nové zprávy. Následně se rozhodla, že se trochu projde, aby si po dlouhé cestě protáhla nohy a seznámila se s okolím.

Royal jí připadal jako prosperující městečko, ne úplně malé, ale také žádné velkoměsto. Bylo pozdní odpoledne a ulice ve středu města byly plné lidí, pospíchajících obchodníků v oblecích, matek s dětmi, zevlujících skupinek teenagerů i obyčejných kolemjdoucích, kteří si jen tak vyrazili do města. Rozhlížela se kolem a připadala si velice příjemně. Když se konečně odpoutala od uličního ruchu a vrátila se v duchu ke svému případu, ucítila, jak jí v kapse zaviroval telefon. Podívala se na displej a přijala hovor.

„Zdravím, šerife,“ pronesla do mikrofonu.

„Jen chci poděkovat, že jste se stavila a dala mi vědět o svém příjezdu. Chcete se sejít?“

„To bych ráda,“ souhlasila Zoe. „Co třeba zítra odpoledne?“ navrhla a rychle si v duchu zkontrolovala svůj ranní program. Ze všeho nejdříve musí prozkoumat vodítka, která ji do města přivedla.

Z telefonu bylo slyšet šustění papíru. „Jo, to by šlo. Počkám na vás v Royal Diner, řekněme ve tři, dáme si kafe a štrúdl.“

Zoe cítila, jak se jí při zmínce o jídle sevřel žaludek hladem. „Platí.“

Volné dopoledne i část odpoledne jí poskytnou spoustu času na to, aby hned po snídani zajela na Stevensův ranč a trochu se tam poptala. Samozřejmě doufala, že si z místa odveze víc než jen pár odpovědí. Tajuplný vzkaz na záznamníku mluvil sám za sebe. „Dík za nic, Hamme.“ Osoba, která tuto stručnou zprávu zanechala, ji pronesla opravdu zvláštním tónem, navíc v den, kdy Vincent Hamm zmizel. Odeslána byla z telefonu místního rančera Jesse Stevense. Dalším vyšetřováním se zjistilo, že Jesse a Vincent Hamm byli jednu dobu přátelé, ale něco je rozdělilo. Stačilo to však na to, aby Stevens svého bývalého kamaráda zabil?

Jesse Stevens zaujímal v Royalu významné postavení. Bohatý rančer se silně angažoval v místním Rančerském klubu sdružujícím prominentní osobnosti města i politiky, a tak bylo docela možné, že nález zavražděného Vincenta Hamma právě na staveništi nové budovy klubu nebyl až takovou shodou náhod. Tohle všechno si bude muset pokud možno i rychle na ranči ujasnit. V Houstonu na ni již tlačí nejen šéf policie, ale dokonce i starosta. Bohužel, její tým se stále nemůže pochlubit žádnými hmatatelnými výsledky. Její přímý nadřízený si ji vzal včera stranou a mezi čtyřma očima se jí zeptal, jestli nemá pocit, že ji marnost jejího dosavadního úsilí zbavila energie pokračovat. Ještě svá slova nestačil ani doříct, a rázem se celá naježila. Vždyť svým případem dýchá a žije. Šéf se však vyjádřil jasně. Potřebuje výsledky, nebo ji z případu odvolá.

Zoe se nad jeho výstrahou zamyslela a dospěla k rozhodnutí. Nač s cestou na ranč vyčkávat do

rána, když tam může vyrazit hned? Slunce v říjnu nezapadá před sedmou, takže jí zbývají ještě tři hodiny denního světla. Navíc může využít okamžiku překvapení, když se na ranči zjeví z ničeho nic a bez ohlášení. Zadala si do navigace adresu ranče, kterou si vyhledala a uložila ještě v Houstonu. Ranč byl až za městem, zcela izolovaný a obklopený pouze pastvinami s dobyt看em.

Cesta jí zabrala delší dobu, než předpokládala, ale když konečně projela branou ranče, naplnil ji triumfální pocit úlevy, že to zvládla. Lidé se jí rádi smějí, že až příliš spoléhá na moderní technologie, ale právě teď znovu zapracovaly v její prospěch a dostaly ji tam, kam potřebovala.

Když vystoupala po schodech ke vstupním dveřím impozantní budovy ranče, ještě stále měla na tváři spokojený úsměv, který ovšem velmi rychle zmizel, když na její klepání nikdo neodpověděl. Zaklepala znovu, počkala několik minut a přešla po čelní terase k jednomu z oken, aby nahlédla dovnitř. Uvnitř panoval naprostý klid, nikde nikdo. S pocitem marnosti se zhluboka nadechla a zase vydechla a pokoušela se stanovit další postup. Možná měla přece jenom zavolat. Podívala se na seznam lidí, s nimiž se Jesse Stevens stýkal. Jedním z nich byl i majitel sousedního ranče.

Tentokrát již byla úspěšnější. Druhý ranč, na který po čtvrt hodině jízdy dorazila, působil stejně ohromujícím dojmem jako ten předchozí. Věděla, že chov dobytka může být velmi výnosný, ale tyto dva podniky překonávaly všechna její očekávání a zcela se vymykaly jejím představám. Nasadila úsměv a shrnula si vlasy z čela, naslouchajíc krokům, které se z druhé strany blížily ke dveřím.

Slova, která se už už chystala vyslovit, jí ale zamrzla na rtech v okamžiku, kdy se jí v otevřených dveřích zjevila impozantní mužská postava v zářivě

bílém tričku s krátkými rukávy. Překvapeně zvedla hlavu, na což nebyla při svých téměř sto osmdesáti centimetrech výšky zvyklá a ohromeně zírala do uhrančivě hnědých očí vytáhlého a svalnatého muže, které si ji prohlížely asi tak, jako když šelma odhaduje kořist, na kterou se chystá zaútočit.

Aniž by se nechala jeho ostrými rysy, které lehce zjemňovalo třídní strniště, zastrašit, její tělo zareagovalo na překvapivě smyslové úrovni. Jako by se každičká buňka jejího těla probudila a dávala jí jasně najevo, že je žena. Cítila, jak se jí automaticky napřímily bradavky. Kousla se do rtu, aby mimovolně nezasténala nečekaným vzrušením, které se jí rozlévalo po celém těle.

Muž měl mokré vlasy, jako by před chvílí vyšel ze sprchy. Jejich konečky ponechávaly na okraji trička vlhký otisk. Zhluboka se nadechla, aby vzápětí zjistila, že stejně omamná je i jeho vůně. Šokovalo ji, jak snadno a jak hluboce na ni dokázal zapůsobit. Již od prvních dní strávených v policejní akademii se učila nedávat na sobě znát žádné emoce. Kladné ani záporné. Naučila se tvářit vždycky nečitelně a nezaújatě. S odstupem. Ale... právě teď žádný odstup necítila. Naopak, všechny její instinkty zběsile křičely a vyzývaly ji, aby se k němu přitiskla celým svým roztoženým tělem a v divokém polibku mu dala jasně najevo, jak moc po něm touží. Na zlomek sekundy si dopřála ten luxus a popustila uzdu představám, co by se asi stalo, kdyby dala své touze volný průběh. Viděla před sebou jejich nahá těla, horká, lesknoucí se potem, propletená na zmačkaném prostěradle, pohybující se v zběsilém rytmu jedno na druhém. Rychle zamrkala a pokusila se dostat své emoce pod kontrolu. Tohle bylo čiré šílenství. I kdyby sebevíc chtěla, nedokázala by si vzpomenout, kdy její tělo zareagovalo takhle zběsile na muže, který se před ní sotva objevil.

Sklouzl svým hypnotizujícím pohledem dolů a ona si na poslední chvíli uvědomila, že na ní mluví.

„Mohu vám nějak pomoci, slečno?“

Jeho hlas jen umocnil zmatek, který v ní nyní již naplno propukl. Ten člověk by jí mohl recitovat výčet dopravních přestupků a jí by se stejně podlamovala kolena.

„Jsem detektiv Zoe Warrenová, houstonská kriminální policie,“ představila se.

„V tom případě budete kousek mimo svou jurisdikci, nebo se snad mýlím?“

Jeho výraz zbystřil. Prvotní uvolněnost v jeho pohledu se vytratila, vystřídána pozornou ostražitostí.

„Vyšetřuju případ, který mi skýtá jisté nadřazené pravomoci,“ vysvětlovala a opatrně vážila každé slovo, „pane...“

„Cord Galicia,“ vpadl jí téměř do řeči a natáhl k ní ruku.

Na okamžik zaváhala, jestli jí má vůbec přijmout. Jak asi zareaguje na dotyk, když i pouhý pohled na jeho tvář a postavu v ní vyvolal vzrušení, s nímž si nevěděla rady. Existoval jen jediný způsob, jak na to přijít. Nadechla se, uchopila nabízenou dlaň a pevně ji stiskla. Ihned pocítila dráždivé chvění, které se jí jako mravenčení šířilo po celém těle. Jeho ruka byla o hodně větší než její, měl pevný stisk a cítila všechny mozoly na jeho dlani. Tenhle rančer nebyl žádný městský panák, který by si tu na něco hrál. Ten skutečně maká a dře. Platí to i pro ostatní záležitosti, do kterých se pouští? blesklo jí hlavou, než jeho ruku opět pustila.

„Mohu dál?“ otázala se.

Překvapilo ji, jak pevný přítom měla hlas. To byl docela úspěch, vzhledem k tomu, že se jí útroby kroutily téměř stejně, jako když ji kapitán školního fotbalového týmu požádal, aby s ním šla na maturitní ples. Už tehdy byla o dobrou hlavu větší než on, ale to jí nevadilo až do okamžiku, kdy zjistila, že to celé

byl jenom hloupý vtíp a sázka. Její prvotní reakce, ten rozechvělý pocit, dráždivé vzrušení plného napjatého očekávání však byly pocity, na které už nikdy nezapomene. A v životě by ji nenapadlo, že se opět přihlásí zrovna tady, v zapadákově kdesi za Royalem, při vyšetřování vraždy.

Ještě chvíli si ji prohlížel, jako by se chystal odmítnout, ale pak znenadání ustoupil stranou a gestem jí ukázal, že může projít. Docela prudce za ní zavřel, ale tím se nenechala vyvést z rovnováhy. Při své práci čelila již spoustě neurvalcům. A Cord Galicia v ní rozhodně neprobouzel nic, coby se jen vzdáleně podobalo strachu.

„Dáte si něco k pití?“ nabídl jí a vedl ji do prostorného obývacího pokoje.

„Trochu vody, děkuju.“

„Zatím se posaďte,“ vyzval ji stroze a zamířil dvojitými dveřmi do další místnosti, kterou, jak odhadovala, byla nejspíš kuchyně.

Zanořila se do velké a měkké kožené pohovky. V menším pokoji by jistě působila dominantně, ale zde nikoli. Rozhlížela se kolem a spočinula pohledem na vysokém trámovém stropu. Utírat prach tady musí být za trest, pomyslela si v duchu a zadívala se vysokými okny ven na dlážděný dvůr za domem. Zdobily ho velké keramické květináče plné květin nejrůznějších barev. Za nimi zahlédla třpytivý odlesk vodní hladiny. Nejspíš bazén nebo zahradní jezírko, přemítala.

„Tady to máte,“ vytrhl ji z přemýšlení.

Cord Galicia se zastavil těsně vedle ní a nabízel jí orosenou sklenici vody. Natáhla k němu ruku a vzala si ji.

„Děkuju.“

Teprve zpětně si uvědomila, jak tiše se k ní přiblížil. Jako šelma na lovu.

„Říkala jste, že byste se mě chtěla na něco zeptat,“ připomněl jí a posadil se na opačný konec pohovky.

„Ano. Na vašeho souseda Jesse Stevense. Znáte se dobře?“

Věděla již, že oba muži jsou nejlepší přátelé, ale byla zvědavá, jak na její otázku zareaguje. Upírala na něj zrak, aby jí neunikl ani ten nejmenší záchvěv případného pohnutí.

„Co mu chcete?“

„Stačí, když odpovíte na moji otázku, pane Galicio.“

„Je to můj soused, samozřejmě že se známe,“ připustil Cord neochotně. „Ale nechápu, co to má společného s nějakým vyšetřováním v Houstonu.“

„Dělám jen svoji práci, pane Galicio,“ odpověděla s profesionálním výrazem na tváři. „Povězte mi, prosím, jaký je pan Stevens jako člověk?“

„Co tím myslíte?“

„Třeba jestli je impulzivní, jestli si nenechá nic líbit a chce si s každým všechno hned vyříkat?“

„Tak tohle se mi ani trochu nelíbí. Jesse je slušný člověk s vynikající pověstí. Pokud si myslíte, že se dopustil něčeho protiprávního, jste na špatné stopě.“

Zoe to zkusila jinak. „Znal jste Vincenta Hamma?“

„Jistě. Vyrůstal tady. Všichni jsme ho znali.“

„Byli si s panem Stevensem blízcí?“

Cord zavrtěl hlavou. „Nijak zvlášť, aspoň z toho, co vím. Určitě se ale znali, tak jako se známe všichni tady. Takže vám jde o Hamma? Poslyšte, je nám líto, co se mu stalo, ale že by tady někomu chyběl, to určitě ne. Už roky jsme se každý pohybovali v úplně jiné společnosti. A jestli si myslíte, že Jesse má s jeho smrtí něco společného, jste opravdu vedle. Jesse je ten nejslušnější člověk, jakého znám.“

„Snad mi prominete, že si k vašemu prohlášení ještě chvíli ponechám své výhrady. Takhle totiž odpoví dá každý, když se ho někdo zeptá na lidi, o kterých si myslí, že je dobře zná. A to je ta největší potíž. Dojem a skutečnost mohou být dvě úplně rozdílné věci.“

DRUHÁ KAPITOLA

„*Myslí, že je dobře zná?*“ Cord se ani nenamáhal skrýt své podráždění, které v něm její poznámka vyvolala. „Vzhledem k tomu, že toho muže znám celý život, můžu s klidným svědomím prohlásit, že Jesse Stevense znám *zatraceně* dobře, slečno Warrenová.“

„Stačí jen *Zoe*,“ navrhla mu s důrazem na své křestní jméno.

„Klidně mi říkej Corde, ale to nemění nic na tom, že tady pláčeš na špatném hrobě.“

Zhluboka se nadechla a on si nemohl nevšimnout, jak se jí napřímila ňadra a napnula košili, která je velice těsně obepínala. Ano, tahle policistka měla všechno, co se mu na ženách líbilo. Až na to, že románek s ženou od sboru nepřipadal v úvahu. Sklouzl pohledem na zarámovanou fotografii na starožitném stolku u stěny. Britney. Bohyně. Snímek byl pořízený před dvěma lety při jejím vyřazení z policejní akademie a nyní mu posloužil jako připomínka toho, co všechno ztratil. Zemřela hned první den ve službě a její smrt ho naprosto zdrtila. A ten, kdo mu v tom děsivém, temném období pomohl ze všech nejvíce, byl právě Jesse.

Ne, Jesse by rozhodně nebyl schopný žádné vraždy a Cord udělá maximum, aby o tom tuhle policistku přesvědčil. Zároveň si připomněl základní pravidlo, a ještě jednou se letmo podíval na ženu před sebou. Před dvěma lety se zařekl, že žádný vážný vztah již nechce. Bolest, které tehdy čelil, byla moc velká na